

Sygn. akt V Kz 572/21

V K 936/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Joanny Pietrzko-Dąbrowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **K. R.**, syna Z. i I.

z domu G., urodzonego dnia (...) w Ł.,

oskarżonego o czyn z art. 62 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia
18 maja 2021 roku

o dalszym stosowaniu wobec oskarżonego K. R. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do
dnia

24 sierpnia 2021 roku

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k.,
art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowany wobec oskarżonego K. R. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,
2. zastosować wobec oskarżonego K. R. dozór
Policji z obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. dalej zastosował wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające stosowanie tymczasowego aresztowania, podczas gdy postępowanie dowodowe jest na końcowym stadium, jedynym źródłem osobowym obciążającym oskarżonego jest współoskarżony S., a przesłuchani świadkowie i jak i ci nieprzesłuchani nie znają oskarżonego,

- art. 258 § 2 k.p.k., gdy analiza wymiaru kary realnie grożącej oskarżonemu prowadzi do wniosku, iż jest to kara surowa w rozumieniu przepisu,
- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie powodów, dla których nie zastosowano wolnościowego środka przymusu,
- art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem pozbawienie wolności wywołuje wyjątkowo ciężkie skutki dla rodziny oskarżonego.

Ponadto zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne przyjęcie, że przebywając na wolności oskarżony będzie utrudniał postępowanie.

W konsekwencji wniesiono o uchylene stosowania izolacyjnego środka przymusu.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione zarzuty są słuszne.

Zasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 258 § 2 k.p.k. w zw.

z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wyrażona w § 2 art. 258 k.p.k. przesłanka grożącej oskarżonemu surowej kary może być podstawą stosowania tymczasowego aresztowania o ile prawidłowy tok postępowania karnego będzie zagrożony, wywołanym grożącą surową karą, prawdopodobieństwem uchylania się przez oskarżonego od odpowiedzialności i tym samym utrudniania postępowania karnego w sposób inny, niż wymieniony w art. 258 § 1 k.p.k. Omawianej podstawy stosowania tymczasowego aresztowania nie można jednak interpretować w oderwaniu od ogólnych zasad rządzących stosowaniem środków zapobiegawczych,

a w szczególności w oderwaniu od celu, którym jest przecież zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania (art. 249 § 1 k.p.k.).

Rację ma obrońca wskazując na stan zaawansowania sprawy, przesłuchanie większości świadków dopuszczonych przez Sąd oraz fakt przebywania przez oskarżonego w warunkach izolacji penitencjarnej blisko 18 miesięcy (od 18 grudnia 2019 roku).

W tym stanie rzeczy oskarżony nie ma możliwości wpływu na już utrwalony materiał dowodowy. Co znamienne, osobowe źródła dowodowe (poza jednym) nie obciążają oskarżonego. Co „dezawuuje” obawę matactwa.

W praktyce wymiaru sprawiedliwości pomocne mogą okazać się Standardy Orzecznictwa ETPCz w zakresie prawa do rozsądnego czasu aresztowania dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości [Standardy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka - Ministerstwo Sprawiedliwości - Portal Gov.pl (www.gov.pl)].

W analizie opracowanej przez właściwy departament MS czytamy, co następuje: „(...) prawdopodobieństwo negatywnej ingerencji w przebieg postępowania maleje z upływem czasu, a odwoływanie się jedynie do obawy matactwa, gdy cały materiał dowodowy został już zgromadzony nie jest prawidłowe. Obawy matactwa nie można przy tym domniemywać wyłącznie poprzez odwołanie się do wagi czynu, czy też braku przyznania się do winy (Górski przeciwko Polsce, § 58). Cztery podstawowe akceptowalne powody odmowy zwolnienia za poręczeniem wypracowane przez Trybunał to: ryzyko, że oskarżony nie stawi się na rozprawie; ryzyko, że oskarżony, jeśli zostanie zwolniony, będzie podejmował działania powodujące uszczerbek dla wymiaru sprawiedliwości lub popełni kolejne przestępstwa lub zakłóci porządek publiczny (Porowski przeciwko Polsce, § 140)”.

W rozważanym układzie procesowym powołanie się na przesłankę matactwa nie było wystarczające. Prawdopodobieństwo ingerencji oskarżonego w bieg postępowania jest znikome. Postępowanie sądowe prowadzone jest od września 2020 roku. Stawiennictwo oskarżonego na rozprawie głównej nie jest obowiązkowe (art. 374 § 1 k.p.k.). K. R. nie był dotychczas karany. Jego linia życiowa nie budzi zastrzeżeń. Oskarżony jest ojcem (...) A., pozostaje w związku z K. L.. Istnieją więc silne więzi rodzinne przeczące obawie ucieczki oskarżonego

z kraju.

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. (utrwalenie kluczowych dowodów), celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.